

ת"פ 28161/04/13 - מדינת ישראל נגד א ר א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

12 מאי 2015

ת"פ 28161-04-13 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' השופט שמאי בקר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ר א

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד זמנסקי

ב"כ הנאשם עו"ד שפקמן

הנאשם - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן, לפיהן ביום 23.1.13, בשעת ערב, קיבל שיחת טלפון מבנו בן ה-9, אשר גר יחד עם אחותו הגדולה אצל אמם, גרושתו הראשונה של הנאשם, ובשיחה אמר הילד כי ה"אבא החדש", בן זוגה של גרושתו, היכה אותו.

הנאשם הגיע מיד לבית גרושתו, המתלוננת, הלם על הדלת, לא נענה ובתגובה ניתק את זרם החשמל.

המתלוננת יצאה אז מפתח הדלת, אז ניסה הנאשם להתנפל על בן זוגה, א מ, תוך שהוא צועק ומאיים עליו, וקורא לו לרדת למטה, אם הוא גבר, וכולי.

המתלוננת ניסתה לחצוץ בין הנאשם לבין מ, ובתגובה תקף אותה הנאשם בכך שמשך בשערה.

עמוד 1

התביעה עתרה היום למאסר בפועל.

על פני הדברים, מדובר בעתירה מרחיקת לכת, בוודאי למקרא כתב האישום, על נסיבותיו המיוחדות, אולם התובע הסביר כי עתירתו קשורה לעברו של הנאשם, שזו לו הפעם השלישית שהוא נותן את הדין בגין עבירות אלימות נגד בנות זוג.

אכן, העובדה שהנאשם נראה לכאורה כמי שמאבד את עשתונותיו וממהר לנהוג באלימות, אם מילולית ואם פיזית, נגד בנות זוגו, היא מטרידה, ובשני מקרים קודמים הסתפקו בתי משפט בענישה צופה פני עתיד, והנה לפתחי השאלה שמניח התובע - "עד מתי?".

השאלה טובה. לא נוח לבית המשפט לשדר מסר פייסני וסלחני כלפי מי שמאבד את שיקול דעתו בזמן אמת, כפי שמודה הנאשם בפני בית המשפט ובפני שירות המבחן, ולגזור שוב עונש צופה פני עתיד.

על כן, צללתי, ככל הניתן, גם לנסיבות המקרה כאן, וגם לעברו של הנאשם.

באדיבות נט המשפט שלפתי את כתב האישום המתוקן בגינו הורשע הנאשם אך בשנת 2014, והנה מדובר בכתב אישום המתוקן באופן דרמטי, לקולא, כאשר כתב האישום שם מספר כיצד ביום בהיר אחד הגיע הנאשם לבית שם שהה בנה של בת זוגו מנישואים קודמים, א, בגיר (כתב האישום לא מפרט כי המתלונן היה קטין), והוא איים על אותו אלכסנדר כי אם לא ישמור על פיו הוא יפגע בו, ויוציא את כולם מן הבית.

מדובר בעבירה שאינה מן החמורות, ואך מלמדת את שראינו בעבירה כאן, כי הנאשם הוא אדם אמפולסיבי, הממהר להגיב, בעיקר באופן מילולי, אולם קשה לומר עליו כי הוא אלים או מסוכן ממש.

אדרבא, אינני מסכים עם שירות המבחן, אשר מדבר על ענישה קונקרטי ומציבת גבולות, ועל התנהגות בלתי צפויה המלווה בעמדות נוקשות, ונראה לי כי הגישה המחמירה של השירות נובעת מכך שהנאשם לא אווה לשתף פעולה בפן השיקומי והטיפול. חבל שכך אמנם, וטוב היה אם הנאשם כן היה מוסר בדיקות שתן, כן היה מהרהר בסדנת אלימות וכעס, אולם סירובו לעשות כן לא צריך היה, לעניות דעתי, להביאו כדי המלצתו המחמירה של שירות המבחן.

ודוק: הנאשם לקח אחריות על מעשיו, כך בפני שירות המבחן, כך גם בפני בית המשפט, הבין את הפסול במעשיו, והאמירה של השירות כי מדובר ב"התנהגות בלתי צפויה" היא מחמירה מדי בנסיבות פרשה זו, שכן ספק בעיני כמה אבות היו נשאים שווי נפש מול שיחת טלפון כפי שקיבל הנאשם, מבנו המוכה לכאורה.

אני יכול לדמין כי אבות רבים היו חשים "זירת הפשע", ובכך אין בעיה, וברי שהבעיה היא באיך שהתנהג הנאשם במקום. אולם, מכאן ועד לאמירה כי התנהגותו בלתי צפויה, הדרך ארוכה לדעתי, ואדרבא, יש שיאמרו דווקא הגעה

לסיוע לבנך המוכה - היא ההתנהגות הצפויה.

אני מדגיש, לבל יחשוב הקורא אחרת, כי ההתנהלות של הנאשם במקום, האיומים והמשיכה בשערות גרושתו - כל אלה פלייטים ולא עולים על הדעת, אולם מדובר, בכל זאת, בהתנהגות אלימה ברף התחתון, כאשר הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את שביצע - מפורטות לעיל, אפילו אומר - ניתן להבין אותן, אך כמובן לא להצדיק - אדגיש שוב - את המשך דרך הפעולה בה בחר הנאשם.

יתרה מזאת, על פי כתב האישום, לא זו בלבד שאין המדובר באירוע מתוכנן (לדוגמה - הגעה לבית גרושה על מנת לפגוע בה ובבן זוגה החדש מטעמי קנאה וכיוצא כאלה), אלא שגם הפגיעה הפיזית במתלוננת לא היתה מתוכננת, והיא באה רק על רקע העובדה שהיא נסתה לחצוץ בין הנאשם לבין בן זוגה. אין שמץ של ביקורת על התנהלות המתלוננת, וכל הכבוד על האומץ ועל הניסיון להשכין שלום, אולם לגבי דידי חשוב לראות כי הנאשם לא בא למקום בכוונה לתקוף אותה, את בת זוגו לשעבר, והוא עשה כן באופן אגבי רק כאשר חצצה בינו לבין א.מ.

סוף דבר אפוא, שהנאשם אמנם חמום מוח ואמפולסיבי, אולם גם התיק הקודם (באדיבות נט המשפט) וגם התיק הזה מלמדים שהוא אלים בעיקר מילולית, והרבה פחות פיזית. גם דברי גרושתו כעולה מתסקיר שירות המבחן, כי אינה חוששת ממנו, וכי ההתנהלות היום על מי מנוחות על רקע הטיפול הילדים - מחזקת אותי בדעה זו.

המתחם העונשי המתאים לעבירות אותן ביצע ובהן הודה הנאשם עומד על מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ויכול שלא.

הנסיבות המיוחדות של מה שגרם לנאשם לצאת מגדרו, מדעתו ולגלוש לפליטים, כאשר על נסיבות התקיפה של הגרושה עמדתי לעיל, מביאות אותי למסקנה כי אין להחמיר כאן עם הנאשם, ויש לגזור עונשו על הצד התחתון.

אולם, חזרתי למשבצת הראשונה, והנה זו היא כבר הפעם השלישית שבה עומד הנאשם ונותן את הדין על מזגו החם, והבעיה היא שלא זו בלבד שכבר נגזר דינו - פעמיים - באופן צופה פני עתיד, אלא שהנאשם גם לא רוצה בטיפול בבעיותיו, המביאה אותו שוב ושוב אל ספסל הנאשמים.

הבעיה עם הנאשם היא לא כאשר הכל שפיר, שהרי שמעתי היום והתרשמתי מאוד מיכולתו המילולית, ואני מאמין כי אין זו "הצגה", אולם השאלה היא מה קורה, ומה יקרה, כאשר העניינים יוצאים משליטה והנאשם מתרגז.

אשר על כן, אאמץ את המלצת שירות המבחן בדבר ענישה קונקרטי, אולם לא באופן שאליו כוונה התביעה, שהוא מרחיק לכת לדעתי בנסיבות הענין, ואגזור על הנאשם את העונשים הבאים, בתקווה שיפנים כי למעשיו יש מחיר:

א. מאסר למשך 3 חודשים, אולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים מהיום יעבור עבירות בהן הורשע כאן.

ב. צו של"צ בן 80 שעות, כענישה קונקרטית שתבהיר לנאשם כי פטור בלא כלום אי אפשר. שירות המבחן יכין תוכנית של"צ כאמור, תוך התחשבות בעבודת הלילה של הנאשם, ככל הניתן, ואשר אותה ללא צורך בהתייבבות.

אני מזהיר את הנאשם כי אם לא יבצע את צו השל"צ כדת וכדין, מא' ועד ת', לשביעות רצון המעביד, אזי הוא ישלח אל הממונה על עבודות השירות, על כל המשתמע מכך.

עוד אני מזהיר את הנאשם, ולו למעלה מן הצורך, נוכח האמור בתסקיר שירות המבחן, כי אם חלילה יעשה שימוש בסמים או באלכוהול בעת ביצוע צו השל"צ- יבוטל הצו, ופסילה זו תחול גם על הממונה על עבודות השירות, מטעמים ברורים.

ג. הנאשם יפצה את המתלוננת, עדת תביעה מספר 2, בסך

ניתן היום 12/05/2015